

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427080208400/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Blanding af Agtelse og Familiaritet, naar alle Byens samtlige Hunde kom færende rundt omkring fra før at hilse paa Pudeleer, naar Enderne skreg og skræppede, saa det gav Genlyd fra den øde Slotsgaard, saa hørte alt det saa nøie med til hin Tids Begreb: Fredensborg, at man slet ikke vilde kunne danne sig nogen Mening om Begrebet, naar man skilte det ad i dets enkelte Bestanddele. Fyldigst og fatteligst formede sig maaske Indtrykket af den hele lille, stille By, det øde Slot og den forsømte Slotspark, naar man betragtede en af disse melankolske Skikkelser, en gammel Herre eller gammel Dame, hvis Tilværelsesbetingelse med Pension eller sligt allerede dengang for os Drengene var en Gaade og en Kilde til dybsindige Drøftelser, en Gaade, der forøvrigt havde noget Ærefrygtindgydende ved sig, og som stedse holdt os i en passende Afstand, hvergang en af Skikkelserne paa deres lydlose, sammensunkne Maade gled os forbi. Vi betragtede næsten med Pietet disse affældige Levninger af en svunden Menneskevaar, naar vi saae dem sidde paa en Bænk i Slotshaven og slikke det Solskin, som vi varmblodige Sextenaarsfyrer hellere unddrog os. Allerede dengang var den mest poetiske Natur iblandt os (offenligt udleet, hemmeligt misundt af os andre) ved sin Muses Instinkt bleven ledet til at sammenligne dem med Vrag, der, efterat være bleven omtumlede paa Havet af Stormen, nu var drevne ind i en stille Bugt, hvor de laa i Solskinnet og ventede paa, at Tømmeret efterhaanden skulde opløses. Digtet, der forøvrigt aldrig blev fuldført, var meger høibenet anlagt i sin Begyndelse. Jeg husker endnu Indledningen:

O I, som sidde nu i Solens lyse Skin,
Omtumlet først paa Hav af Storm og Hvirvelvind
Og siden henslængt som et Vrag paa Stranden . . .

Enderimmet paa »Stranden» mindes jeg gav Anledning til lange Debatter. Digtet blev skrevet om to saadanne Gamle, en Herre og en Frøken, som vi altid traf nede ved Kongebroen paa en bestemt Bænk og til en bestemt Tid. Vi havde aldrig hørt dem tale sammen, men de sad bestandig sammen. Nu var Enderimmet i Digtet »seivanden», men vi kunde ikke blive enige med hverandre om, hvorvidt dette Rim var poetisk nok eller ei. Forresten gik der gennem Poemet en alexandrinsk Klang, der passede godt nok til de rococoagtige Omgivelser, men som gav en Anden iblandt os, der var beundret og frygtet som